

Марончели додохж малко по малко да ме подкрѣпѣтъ въ мжкитѣ ми. У тия сѣнища имаше само една идея която не можяхъ да търпѣхъ, тя бѣше, дано тоя злочестъ, съсъ едно здравѣ толкосъ вече за оплакуванѣ, нѣ по малко растроено отъ моето, не отиде у гробътъ по напрѣдъ отъ мене. Щомъ се разболѣше, азъ треперяхъ; щомъ го видяхъ малко по добрѣ, драго ми бѣше.

Тоя страхъ, да не го изгубѣхъ, даваше на приятелството ми за него една сила отъ день на день по голѣма; и страхътъ; да не ме изгуби той, произвождаше у него сѣщото дѣйствиѣ.

Ахъ, да! сладко е да се надѣва човѣкъ или да ее бои за едното само лице; което ни остава за любенѣ! Наистина, положенѣето ни бѣше отъ най злочеститѣ, дѣто можтъ да се намѣрижтъ на тоя свѣтъ: е добрѣ, почетътъ и приятелството, които осѣщамъ единъ за други, покривахъ тѣй да речемъ мжкитѣ ни съсъ една блаженна сѣнка; и наистина осѣщахми туй.

Желаяхъ щото попѣтъ, отъ когото бѣхъ толкосъ задоволенъ на пѣрвото си болѣдуванѣ, да ни се даде за исповѣдникъ, и, безъ да сме злѣ болни, да можемъ да го виждами отъ врѣме на врѣме. А пакъ намѣето да му даде тая служба, управителятъ ни проводи единъ августински калугеръ, когото наричяхъ отецъ Баптистъ и то додѣто виенскитя дворъ подтвърди това наименованѣ, или да направи друго наименованѣ.

Страхъ ме бѣше отъ туй прѣмѣняванѣ; излѣгалъ сѣхъ се. Отецъ Баптистъ бѣше единъ милостивъ ан-